

Fotoğraf üzerine

Bu katta Zaatari'nin, tarih yazmanın istek ve ön yargılarla şekillenen, boşluklarla dolu kişisel bir yolu olarak fotoğrafçılığı araştırdığı işleri yer alır. Sanatçının, Arab Image Foundation (AIF) ile ilişkili üretiminin iki dönemi değerlendirilir. İlk dönem, Lübnan, Suriye, Ürdün ve Mısır'da araştırma yaptığı ve belirli kişilerden fotoğraf topladığı 1997-2000 yıllarını kapsar. Bu araştırma, daha sonra AIF'nin ana koleksiyonunu oluşturmuştur. Fotoğraflarını topladığı kişilerle söyleşiler de yapan Zaatari, o fotoğrafların nerede çekilip saklandığı ve onlarla nasıl ilişkiler kurulduğunun kaydını tuttu. Bu materyalleri ilk kez 2010'da, fotoğrafların iki ayrı mekânda; değer verildikleri ve muhafaza edildikleri aile evleri ile sonrasında, AIF'de klinik bir ortamda varoluşu üzerine gerçekleştirdiği iki kanallı bir videoda kullandı.

On Photography, People and Modern Times [Fotoğraf, İnsanlar ve Modern Zamanlar Üzerine] (2010), Zaatari'nin, fotoğrafların orijinal bağlamlarından koparılması ve bunun zaman içerisinde kaçınılmazlığına dair ilk eleştirel işidir. Sanatçının üretimi, bu noktada arkeolojik çalışmalarla kesişir. Video, Zaatari ile fotoğrafçı Van Leo arasında, üç fotoğrafın daha AIF koleksiyonuna bağışlanması üzerine geçen bir diyalogla sonlanır.

Katın devamını, Zaatari'nin Stüdyo Şehrazad'ı temel alan ve fotoğrafçı Hashem el Madani'nin fotoğraflarını da içeren üretimi oluşturur. Madani'nin fotoğraflarını kapsamlı şekilde araştıran ve sunan Zaatari, bu sefer bir "arkeolojik alan" olarak stüdyoya odaklanır; fotoğrafları incelerken aynı zamanda stüdyoyu haritalandırıp hâlen orada bulunan çeşitli araç ve makinelere ışık tutar. Ayrıca, stüdyoda belirli sahnelerden gerçekleştiren bunları aynı ortamda kayda alır. Bu iş, süregelen bir arkeolojik kazıdır. Aynı zamanda, Super 8 veya video kamerayla stüdyoya kısa müdahalelerle hazırlanan ve bir sergi mekânında katmanlarına ayrılan bir belgesel niteliğindedir. Madani'nin 1950'lerde çektiği iki kadın portresi de bu katta sergilenir. Arkeolojik buluntuların topraktan nasıl çıkarıldıklarını ve sonrasında ne tür işlemler gördüklerini gösteren izler taşıması gibi, bu fotoğraflar da basıldıkları negatiflerin üstündeki tahrip edici çizgileri taşır.

Zaatari'nin *Endnote* [Dipnot] (2014) işi, Stüdyo Şehrazad'ı konu alan *28 Nights and A Poem* [28 Gece ve Bir Şiir] adlı iki saatlik filminin son sahnesidir. Sanatçı, filme adını verirken Mohammed Abdel-Wahab'ın, şiir okuduğu kısma geçmeden önce 28 kez peş peşe "Ah Gece" dediği bir şarkısından esinlenmiştir. Bu iş, özellikle ev çekimlerinde kullanılan ve evlerde izlenen Super 8 filmle başlayan bir görüntü üretme ve yayma endüstrisinin arkeolojisi üzerinedir. Bu teknolojiler, zaman içerisinde fotoğrafçılığın yönünü bir betimleme eyleminden insan yaşamına dair yayıncılığa kaydıran, aralarında cep telefonu kameraları ve bilgisayarların da olduğu araçlara dönüşür.

On photography

This floor hosts Zaatari's practice, researching photographic records as a personalized way of writing history, full of gaps, with the desires and biases of personal interest. Two periods of Zaatari's work in relation to the Arab Image Foundation (AIF) are shown. The first is from an early period (1997-2000), when Zaatari traveled in Lebanon, Syria, Jordan and Egypt, researching and collecting numerous photographs from individuals. This research constituted what later became the AIF's nucleus collection. While sourcing pictures, Zaatari also interviewed the people he took photographs from, as he wanted to keep a record of where pictures were taken, where people kept them and how they related to them. With time passing, in 2010 Zaatari used this material for the first time to make a two-channel video commenting on the dual life these photographs had held: initially in the possession of families who cherished and took care of them, and later in the more clinical environment of the conservation room of the AIF.

On Photography, People and Modern Times (2010) was Zaatari's first critique of displacing pictures away from their original context, while at the same recognizing that this detachment becomes inevitable. It is here that Zaatari's work meets the work of archaeologists. The video ends with Zaatari negotiating with the photographer Van Leo the donation of three additional pictures to the AIF collection.

The rest of the floor is dedicated to Zaatari's work on Studio Shehrazade as a site including the work of photographer Hashem el Madani. Having worked extensively on researching and displaying Madani's pictures, Zaatari now looks at the studio itself as an archaeological site, studying photographic documents, but also mapping the studio itself, and looking at the various tools and machines still housed within it. Furthermore he stages action and records it in the studio. The work is an ongoing archaeological excavation, and at the same time a documentary that unfolds in the space of an exhibition, with short interventions in the life of the studio documented on Super 8 or in video. Two portraits of women taken by Madani in the 1950s are included on this floor. The photographs have been printed from violently scratched negatives, much in the same way that archaeological artifacts are adorned with layers of information that indicate their physical excavation and treatment over time.

The video titled *Endnote* (2014) is the final scene of Zaatari's two-hour film on Studio Shehrazade *28 Nights and A Poem*. The title is inspired by a song of Mohammed Abdel-Wahab, in which he sings the words "O Night" 28 times before reciting a poem. It is a work on the archaeology of an industry of image making and an industry of image diffusion that starts with film, notably Super 8 film, conceived and consumed at home. Eventually, these technologies evolve to include telephone cameras and computers, media that have shifted photography from the act of describing, to a model for broadcasting people's lives.